

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Tinning (VS):

Jeg ville egentlig gerne have lykønsket landets socialministere med den vedtagelse, der følger om lidt, men så må jeg jo håbe, at nogle af ministerens kolleger vil overbringe lykønskningen.

Det er som bekendt sådan, at karenslagsloven er en syg lov, som bør fjernes. Det var også sådan, at VS og SF lavede et lille bitte ændringsforslag, et lappeforslag, til karenslagsloven, idet vi foreslog: »Dagpengefradraget for 1. hele fraværsdag kan dog maksimalt udgøre dagpenge svarende til 8 timers arbejde.« Det skulle indføres, sådan at man altså ikke skulle kunne blive trukket for 12, 16, op til 24 timer for den første hele fraværsdag.

Det var et forslag, som satte socialministeren i meget store vanskeligheder, fordi det jo var et indlysende fornuftigt og umiddelbart retfærdigt forslag. Til gengæld var det jo altså et forslag, som kom fra VS og SF, og socialministeren kunne blive bragt i den uheldige situation at skulle stemme for noget, der kom fra VS og SF. Socialministeren fandt en løsning på problemet: hun fremsatte nemlig præcis det samme forslag, men i sit eget navn, og i stedet for at skrive »maksimalt« skrev hun »højest«, og det var den eneste ændring, så nu kunne socialministeren komme med et forslag.

Der var dog endnu en forskel: socialministeren mente, at denne ændring af karenslagsloven administrativt var så krævende, at man nødvendigvis måtte udskyde lovens ikrafttrædelse til den 1. januar 1986. Under førstebehandlingen var vi en del, der spurgte socialministeren, hvad det var for administrative problemer. Det ville socialministeren meget gerne undersøge til udvalgsarbejdet, som skulle følge. Det viste sig – helt uden undersøgelser i øvrigt – at der ikke var nogen administrative problemer – det vidste vi godt – så socialministeren ændrede naturligvis sit forslag, så der nu står »1. juli 1985«. Det vil sige, at den praktiske forskel her ved tredjebehandlingen af ministerens lovforslag lige præcis er den, at fordi vi vedtager ministerens forslag og ikke forslaget fra VS og SF, så går der nok en uge længere, inden det

træder i kraft, men det er altså også det eneste, socialministeren har fået ud af dels at ulejlig sit bureaukrati med at skrive, at det er fremsat af socialministeren i stedet for af VS og SF, og dels at ulejlig hele bureaukratiet herovre med at skulle behandle to forslag.

Jeg vil selvfølgelig gerne understrege, at vi har stillet os velvilligt over for ønsket om at forsimple arbejdsgangen og ikke har insistere på at få behandlet vores eget forslag, da det er magen til socialministerens. Men jeg synes ikke, det ville være rigtigt over for ministeren ikke at nævne herfra, at vi godt vil sige til lykke: ministeren har fundet ud af, at kan man ikke stemme for et VS-SF-forslag, så kan man da stille forslaget selv og få det vedtaget. Vi kan kun anbefale både socialministeren og andre ministre at tillægge sig den arbejdsform. Og hvis det er sådan, at man har ønske om et eller andet, som man ikke helt kan gennemskue, er man selvfølgelig altid velkommen til at kontakte os. Så skal vi forsøge at udarbejde et forslag, som man så kan fremsætte i eget navn umiddelbart derefter.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 134 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Tredje behandling af lovforslag nr. L 75:

Forslag til lov om ændring af lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser. (Reiskrav på erstatning).

(Fremsat 14/11 84. Første behandling 22/11 84. Betænkning 9/5 85. Anden behandling 15/5 85).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.